

taller de creació

GUARDIANS DE LA LITERATURA

Josep Torrent Alabau va néixer a Bellcaire d'Empordà el 1956. Actualment viu a Olot, on ha estat treballant a la Policia Municipal. Durant anys s'ha dedicat a la literatura infantil i juvenil. Dins d'aquest camp ha publicat *El príncep de Vilamaniscle* (Editorial Cruïlla, El Vaixell de Vapor Vermell, juliol 1994), *L'estranya desaparició de la Laura* (Alfaguara Grup Promotor, març 1998), *Encara en queden* (Alfaguara Grup Promotor, maig 2000), *El capitell* (Museu d'Art de Girona, setembre 2002) i *Ibrahim* (Barcanova, Antaviana Jove, octubre 2004). Alguns dels seus contes infantils s'han traduït al cors, a l'occità, al bretó i a l'euskera. Per a adults ha publicat un recull de microcontes: *Fum, pedres, miralls...* (Editorial Quadrivium, setembre 2007). Ha estat traduït a l'anglès. La seva darrera novel·la, *La Mirora mata els dimarts* (Pagès Editors), va guanyar el premi Ferran Canyameres 2008.

Mala llet

El vaig matar i no sé ben bé per què. Però sé que sí, que el vaig matar. Bé... segur, segur del tot... potser tampoc. Em sembla que m'havia fet alguna cosa dolenta... No, dolenta no: molt dolenta! Havia de ser una cosa molt dolenta, perquè el matés. Però no me'n recordo pas què era. I mira que m'hi esforço. I a més... em sembla que ni tan sols me'n recordo, de com va començar tot. Me'n recordo que quan la policia em va detenir, em vaig estranyar i els vaig preguntar per què em detenien. Bé... vull dir... que de fet no me'n recordo pas que em detinguessin: me'n recordo que ja era a la garjola. I que em deien que tenia uns drets i no sé què d'un advocat. Llavors ni me'n recordava que l'havia matat. Però ara, després que m'ho hagin repetit tantes vegades entre els policies, els metges forenses i els psiquiatres..., després de tants de dies a la comissaria, a la presó... i també alguns al psiquiàtric i... amb les anades i vingudes d'un lloc a l'altre i al jutjat... intento fer memòria i vaig recordant algunes coses, borroses, però vaig recordant algunes coses. Recordo

> **Il·lustracions:** **Eddy Kelele Grange**, (Barcelona, 8 de maig de 1971) Reporter gràfic de formació autodidacta, s'inicia com a fotògraf a Nou Diari, l'any 1993. Ja com a fotògraf freelance passa a treballar per diversos mitjans com El Mundo, Siglo XXI, Diari de Girona, i per a clients com Fira de Girona, GEiEG, Col·legi de Periodistes de Girona, entre d'altres. L'any 1999, funda l'agència fotoperiodística Click Art Foto, que ofereix serveis de premsa integrals adreçats tant a mitjans de comunicació com a empreses i particulars. Des de l'any 2004 imparteix classes de fotografia a l'escola ERAM i a la Fundació UdG.

que eren els dies de l'exposició de flors de Girona... o els dies abans, o... potser els dies després. També recordo que la víctima (com els agrada anomenar el mort als uniformats de diferents colors) era un personatge important: un prohoms de la ciutat, com dirien alguns. Un home culte... potser ric... Em sembla que era un home de pes dintre la societat gironina i em sembla que també era empresari. I era alguna cosa a la universitat? O potser m'ho sembla? No! No us ho diré pas, de qui es tracta! Bé... de fet... suposo que ja ho haureu llegit als diaris. Era... sí, em sembla que era amic de la meua dona. Recordo com si algú m'hagués dit que la rondava per emportar-se-la al llit, però em sembla que després vaig pensar que no devia ser pas un interès sexual, perquè em sembla que ell i jo havíem tingut moltes converses. Però no sé de què. Em sembla que era amic meu... o un soci?... i que volíem fer alguna cosa junts. Ai, no ho sé pas... I ara què? I a les vaques, qui els dóna menjar? I qui les deu munyir?

La meua dona es veu que no vol pas saber res de mi. M'han dit que no volia saber res d'assassins. I la mainada... és clar... com que són petits ella no els deu pas deixar venir a veure'm. Ja pots comptar que els deu haver explicat que el seu pare és un criminal.

Fa molts de dies que miro de centrar-me en el que va passar a la granja el dia que el vaig matar, i em vénen algunes imatges... però sempre borroses. Em vénen coses al cap que no puc distingir si van passar de veritat o ho he somiat o em penso que van passar. I aquell altre home... Era estranger? Potser sí.

Però d'on era? Em sembla que no sabia dir les erres... Potser sí que era francès.

El que recordo és que era molt simpàtic i atent. El dia que havíem quedat amb «la víctima» a la granja, ell va arribar abans i va portar unes pastes que va dir que havia fet la seva dona per a mi. Però... per què havia quedat amb aquell home francès? Sí que ho era d'amable... i em va portar una beguda que va dir que també feia la seva dona. Una beguda... força bona... De què era? Això, era una beguda de llet. «De llet de baixa»... va dir, que és com ell anomena les bèsties que jo munyo. És clar... segur que és francès! Però ja no recordo res més...

O... potser sí? Sí! També me'n recordo... que vaig sentir sirenes. I jo... què feia? Estava estirat a terra? A la palla? A vegades em sembla haver somiat com si el francès em posés una pistola a la mà, després que hagués sentit un tret.

Collons! Ara que hi penso... poc que n'he tingut mai jo, de pistola!

De fet tampoc no puc acabar de recordar... si vaig ser jo qui va acabar posant les màquines de servir llet a granel, o només en vaig tenir la idea.

I vols dir que dies abans... Vols dir que dies abans, no em trucaven dient-me que ho deixés córrer?

